

Det blå lys

Der var engang en soldat, som havde tjent kongen tro i mange år. Da krigen var forbi, havde han fået så mange sår, at han ikke kunne slås mere, og kongen sagde da til ham: "Nu kan du drage hjem, jeg har ikke brug for dig. Du får ingen penge, det får kun den, der kan gøre sit arbejde." Soldaten vidste slet ikke, hvordan han skulle klare sig. Bedrøvet drog han af sted og gik hele dagen, til han om aftenen kom ind i en skov. Da mørket faldt på, så han et lys skinne, gik efter det og kom til et hus, hvor der boede en heks. "Må jeg blive her i nat, og få lidt at spise og drikke," spurgte han, "jeg er ved at dø af sult." - "Tror du, jeg giver sådan en forløben soldat noget," sagde hun grinende, "men for en gangs skyld skal jeg hjælpe dig, hvis du vil gøre, hvad jeg siger." - "Hvad vil du have?" spurgte soldaten. "Du skal i morgen grave min have om." Det var soldaten villig til og arbejdede næste dag af alle kræfter, men kunne ikke blive færdig til om aftenen. "Du kan nok ikke mere," sagde heksen, "du kan blive her en nat til, og så skal du til gengæld i morgen hugge et læs træ til pindebrænde." Soldaten sled i det hele dagen og om aftenen foreslog heksen ham at blive der en nat til. "Du skal kun gøre et ganske let arbejde til gengæld. Bagved huset er der en gammel, udtørret brønd. Du skal hente et lys, som jeg har tabt derned, det har en blå flamme og slukkes aldrig." Næste morgen førte den gamle ham ud til brønden og hissede ham ned i en kurv. Han fandt det blå lys og gjorde tegn til hende, at hun skulle hejse ham op igen. Hun trak ham op til randen og strakte så hånden ud og ville have det blå lys. Men han mærkede nok, hvad hun havde i sinde. "Du får det ikke, før jeg står med begge ben på jorden," sagde han. Da blev hun rasende, lod ham falde ned i brønden og gik sin vej.

Den stakkels soldat faldt ned på den fugtige jord uden at tage skade. Det blå lys brændte endnu, men hvad kunne det nytte. Han så nok, at døden var ham vis. Han sad ganske bedrøvet dernede, men så stak han tilfældig hånden i lommen og fandt en pibe, som var halv fuld af tobak. "Det skal være min sidste fornøjelse," tænkte han, tændte den ved lyset og begyndte at ryge. Da dampen havde fyldt hulen, stod der pludselig en lille, sort mand for ham og spurgte: "Hvad befaler du, herre?" - "Hvad skulle jeg dog befale dig," svarede soldaten forundret. "Jeg gør alt,

hvad du forlanger," sagde den lille mand. "Godt, hjælp mig så først ud af brønden." Manden tog ham så i hånden og førte ham op gennem en underjordisk gang, og det blå lys tog han med. Undervejs viste han ham alle de skatte, som heksen havde hobet sammen dernede, og soldaten tog så meget guld, han kunne bære. Da han var kommet op på jorden, sagde han til manden: "Gå så hen og bind den gamle heks og før hende for retten." Lidt efter kom hun skrigende farende forbi på en vild kat, så hurtigt som vinden, og et øjeblik efter kom manden tilbage. "Nu er det besørget," sagde han, "heksen hænger allerede i galgen. Hvad befaler du så mere?" - "Ikke noget for øjeblikket," svarede soldaten, "du kan gå hjem, men kom så snart jeg kalder." - "Du behøver blot at tænde din pibe ved det blå lys," sagde den lille mand, "så kommer jeg straks." Derpå forsvandt han.

Soldaten vendte nu tilbage til den by, han var kommet fra. Han købte sig smukke klæder, tog ind i den bedste kro og befalede værten at indrette ham et værelse så prægtigt som muligt. Da han havde fået det, som han ønskede det, kaldte han på den lille mand og sagde: "Jeg har tjent kongen tro, men han har sendt mig bort og ladet mig lide sult og nød. Nu vil jeg hævne mig." - "Hvad skal jeg gøre?" spurgte manden. "I aften, når prinsessen ligger i sin seng og sover, skal du bringe hende herhen, hun skal være min tjenestepige." - "Det er en let sag for mig," sagde den lille mand, "men for dig kan det blive en farlig historie, og hvis nogen får det at vide, går det dig galt." Klokkeren tolv sprang døren op, og den lille mand kom ind med prinsessen. "Å, er det dig," råbte soldaten, "tag så fat. Hent kosten og fej op i stuen." Da hun havde gjort det, kaldte han på hende, stak benene frem og sagde: "Træk mine støvler af." Så kastede han dem i hovedet på hende, og hun måtte tage dem op og pudse dem. Hun gjorde alt, hvad han befalede, med halvt lukkede øjne, uden at gøre indvendinger. Ved det første hanegal bar den lille mand hende igen hjem i hendes seng på slottet.

Da prinsessen vågnede næste morgen, gik hun hen til sin far og fortalte, at hun havde haft en ganske mærkelig drøm. "Jeg blev med lynets fart båret igennem byen," sagde hun, "og bragt hen til en soldat, som jeg måtte gøre tjeneste hos. Jeg måtte gøre det groveste arbejde, feje og pudse støvler. Det var kun en

drøm, og jeg er alligevel så træt, som om jeg virkelig havde gjort det." - "Det kunne godt være virkelighed," sagde kongen, "men jeg vil give dig et råd. Fyld din lomme med ærter og klip et lille hul i den. Hvis du igen bliver ført bort, falder de ud, og så kan vi forfølge sporet." Den lille mand stod imidlertid usynlig ved siden af og hørte, hvad kongen sagde. Da han om natten bar den sovende prinsesse gennem byen, faldt der ganske vist nogle ærter ud af hendes lomme, men den snu, lille fyr havde i forvejen strøet ærter i alle gader, så det ledte ikke på spor efter noget. Prinsessen måtte så igen tjene soldaten til hanegal.

Kongen sendte næste morgen sine folk ud for at søge efter ærterne, men det nyttede ikke. I alle gader var der fattige børn og samlede ærter op. "Det har regnet med ærter i nat," sagde de. "Så må vi finde på noget andet," sagde kongen, "behold dine sko på, når du går i seng, og gem en af dem, før du går hjem fra soldaten, så skal jeg nok finde den." Den lille mand hørte det hele, og da soldaten om aftenen forlangte, at han skulle hente prinsessen igen, frarådede han det. Mod denne list vidste han intet middel, og hvis skoen blev fundet hos soldaten, gik det galt. "Gør som jeg siger," sagde soldaten, og prinsessen måtte igen denne nat tjene som pige. Før hun blev båret af sted igen, gemte hun imidlertid den ene sko under sengen.

Næste morgen lod kongen søge efter prinsessens sko i hele byen, og den blev fundet hos soldaten. Han var efter den lille mands råd gået ud af byen, men blev snart indhentet og kastet i fængsel. Sin største skat, det blå lys, havde han glemt at tage med, og han havde kun et eneste guldstykke i lommen. Mens han nu i sine tunge kæder stod ved fængselsvinduet, så han en af sine kammerater gå forbi. Han bankede på ruden og råbte til ham: "Gør mig den tjeneste at hente den lille bylt, jeg har ladet ligge henne i kroen. Du skal få en dukat for det." Kammeraten løb af sted, og kom lidt efter tilbage med bylten. Så snart soldaten var blevet alene, tændte han sin pibe, og den lille mand kom straks. "Du skal ikke være bange," sagde han, "lad dem kun gøre med dig, hvad de vil, men husk det blå lys." Næste dag blev soldaten stillet for retten, og skønt han ikke havde gjort noget ondt, blev han dømt til døden. Da han blev ført af sted, bad han kongen, om han måtte få sit sidste ønske opfyldt. "Hvad er det?" spurgte kongen. "Må jeg ryge en pibe på vejen?" - "Ryg tre, om du vil," svarede kongen, "men tro ikke, at jeg skænker dig livet." Soldaten tog nu sin pibe frem, tændte den ved det blå lys, og da der var steget et par

ringe i vejret, stod den lille mand der med en knippel i hånden. "Hvad befaler min herre?" spurgte han. "Slå den falske dommer og hans betjente til jorden," sagde soldaten, "og spar heller ikke kongen, som har været så ond imod mig." Som et lyn for den lille mand frem og tilbage, og hvem han blot rørte med sin knippel faldt om på jorden og lå der, som han aldrig skulle røre sig mere. Kongen var forfærdelig bange, og for at få lov til at beholde livet, gav han soldaten prinsessen og halve riget.

* * *